

Arrest

nr. 137 563 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in maart 2009 toe op Belgisch grondgebied op basis van een visum kort verblijf.

1.2. Verzoekster diende op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 8 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoekster diende op 24 juli 2012 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoekster diende op 13 januari 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 maart 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Eveneens op 17 maart 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Tenslotte trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 maart 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 16 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: E.(...) M.(...), L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2012, aan betrokkene betekend op 06.05.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder

het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“A. Algemeen

1. Op 17.03.2014 werd een inreisverbod opgelegd aan verzoekster van maar liefst drie jaar in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet stelt onder meer als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals uitdrukkelijk werd bepaald, moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Slechts in de gevallen waar dit absoluut noodzakelijk is mag maximum een inreisverbod van drie jaar worden opgelegd.

Dit wordt tevens benadrukt in de parlementaire voorbereiding door expliciet te verwijzen naar het evenredigheidsbeginsel:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

(Parl.St. Kamer, 2011-20121, nr. 53K1825/001/, 23).

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient immers in overeenstemming te zijn met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2. De verwerende partij lijkt in haar nota met opmerkingen amper acht te willen slaan op deze bepalingen, in het bijzonder de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij stelt in haar nota met opmerkingen louter dat de wet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

De verwerende partij gaat eraan voorbij dat rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie van verzoekster. Dit laatste element vereist echter meer dan dat de verwerende partij enkel een aantal zaken opsomt, en zo “rekening houdt” met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekster.

Het is wettelijk vereist dat de genomen beslissing een weerslag vormt van de relevante omstandigheden van verzoekster. De concrete omstandigheden moet de genomen beslissing kunnen schragen. Enkel op deze manier houdt men effectief rekening met deze omstandigheden en voldoet men aan de wettelijke voorwaarden.

Een toetsing, onder controle van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dringt zich op.

B. Het opgelegde inreisverbod van drie jaar

3. In casu wordt ineens de maximale “straf” opgelegd door de verwerende partij, wat betekent dat er een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar.

Deze beslissing is genomen met verwijzing naar de volgende twee redenen:

1. verzoekster heeft reeds éénmaal een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten op 05.11.2012, haar betekend op 06.05.2013;

2. verzoekster heeft op 13.01.2014 een regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis ingediend.

Overige elementen worden door de verwerende partij niet in rekenschap gebracht.

B.1 Het bevel om het grondgebied te verlaten

4. Het gegeven dat slechts éénmaal een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten verantwoordt geenszins dat een inreisverbod van de maximale duurtijd wordt opgelegd. Zulks staat in manifest contrast met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Elke redelijke verhouding is zoek.

Verzoekster stelt zich terecht de vraag welke marge er nog rest indien een vreemdeling na het niet-uitvoeren van één bevel om het grondgebied te verlaten reeds de maximale straf krijgt opgelegd.

Nochtans is het ten zeerste aannemelijk dat een vreemdeling die twee, drie of zelfs meerdere keren het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en hieraan geen gevolg gaf, zwaarder moet worden gestraft dan iemand die slechts éénmaal het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Door het automatisch opleggen van de zwaarste straf wordt hiertoe geen enkele ruimte meer gelaten, hetgeen indruist tegen het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

5. Verzoekster merkt op dat deze duidelijke stelling van verzoekster schijnbaar niet wordt tegen-
gesproken door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

Het enige wat verzoekster hierover kan lezen is: "Verzoekster toont niet aan dat er bepaalde elementen
zouden zijn in haar hoofde die het opleggen van een termijn van drie jaar niet zouden rechtvaardigen"
(nota met opmerkingen, pagina 5-6).

Dergelijk verweer is nietszeggend en maakt geen inhoudelijke discussie mogelijk...

B.2 Het indienen van een regularisatieaanvraag

6. Daarnaast kan geenszins wordt gesteld dat het indienen van een regularisatieaanvraag automatisch
en zonder meer een element kan zijn om een langer of zelfs maximaal inreisverbod op te leggen.

Nochtans schijnt het loutere feit dat een regularisatieaanvraag werd ingediend, daargelaten of deze
aanvraag al dan niet gerechtvaardigd is, wel als zodanig te worden behandeld door de verwerende
partij:

"Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014."

Deze gevolgtrekking is volkomen foutief.

Dit wordt bevestigd in het wetsartikel waarop het inreisverbod is gestoeld, met name artikel 74/11, §1,
tweede lid Vreemdelingenwet:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke
omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende
gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

(eigen onderlijning)

Het indienen van een regularisatieaanvraag, in het bijzonder de aangehaalde buitengewone
omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis Vreemdelingenwet, vormt net een duidelijk reden
WAAROM een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd door verzoekster. Dit vormt met
andere woorden net een verantwoording in hoofde van verzoekster waarom een vroeger bevel om het
grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd en kan dus geenszins worden aanzien als een
automatisch element à charge van verzoekster.

Verzoekster heeft bovendien getracht te remediëren aan haar illegale situatie in België nadat zij een
bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Dit pleit nadrukkelijk in haar voordeel en kan dus geenszins
worden aanzien als een reden om automatisch een maximaal inreisverbod op te leggen, integendeel.

Indien men een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten kan men immers evengoed opteren om de
achterliggende redenen waarom men een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, namelijk het
gebrek aan een legaal verblijf, op te heffen.

Door het indienen van een regularisatieaanvraag bestaat er een reële kans dat men gemachtigd wordt
om op het grondgebied te verblijven. Bijgevolg zou het bevel om het grondgebied te verlaten komen te
vervallen.

Verzoekster heeft van deze volkomen wettelijke mogelijkheid gebruik gemaakt.

Dit element kan dan ook geenszins tegen verzoekster worden opgeworpen, integendeel. Door het
indienen van een regularisatieaanvraag blijkt net dat verzoekster de nodige stappen zet naar aanleiding
van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt dit aspect echter geenszins in rekening gebracht en lijkt men
hieruit automatisch en zonder meer af te leiden dat een inreisverbod gerechtvaardigd is van de
maximale duurtijd, zijnde drie jaar.

Zoals blijkt kan dit element nochtans even goed, en zelfs veel logischer, in het voordeel van verzoekster
worden uitgelegd. Dit wordt miskend door de verwerende partij waardoor geen redelijke en zorgvuldige
afweging werd gemaakt.

7. In haar nota met opmerkingen poneert de verwerende partij nu de stelling dat de regularisatie-
aanvraag onontvankelijk werd verklaard, "waardoor verzoekster zich er niet meer dienstig op kan
beroepen" (nota met opmerkingen, pagina 6).

Deze bemerking is geenszins relevant aangezien ze een a posteriori motivering vormt van de bestreden
beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers enkel verwijzen naar het feit dat een
regularisatieaanvraag werd ingediend:

"Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014."

(stuk 1; eigen onderlijning)

De enige omstandigheid waarmee derhalve werd rekening gehouden is het feit dat een regularisatie-
aanvraag werd ingediend, daargelaten of deze aanvraag al dan niet gerechtvaardigd is.

Dat deze onontvankelijk werd verklaard, werd niet in rekenschap gebracht. Dit blijkt woordelijk uit de
bestreden beslissing.

Bovendien werd deze beslissing aangevochten door verzoekster bij Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is momenteel nog hangende.

8. CONCLUSIE: Zoals uitdrukkelijk werd bepaald in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, een omzetting van de Terugkeerrichtlijn, moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit zijn zowel de elementen die pleiten in het voor- en nadeel van verzoekster, waarbij een redelijke en zorgvuldige afweging moet worden gemaakt. Het resultaat van deze afweging moet worden gereflecteerd in de duurtijd van de genomen beslissing.

Dit is kennelijk niet gebeurd, zoals hierboven aangehaald.

Niet enkel blijkt dat op foutieve wijze de regularisatieaanvraag van verzoekster werd aanzien als een automatische reden om een langer en zelfs maximaal inreisverbod op te leggen, bovendien is het kennelijk onredelijk om de maximale straf op te leggen indien men voorafgaand slechts éénmaal een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

De verdere concretisering van deze motieven wordt hierboven weergegeven.

Door deze foutieve gevolgtrekking schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Omwille hiervan dient de bestreden beslissing, het inreisverbod, te worden vernietigd.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.6. Blijkens het administratief dossier werden aan verzoekster zowel op 6 mei 2011 als op 6 mei 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar dit laatste bevel, doch dit kan krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volstaan als feitelijke basis voor het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar, aangezien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In haar middel betwist noch weerlegt verzoekster deze concrete vaststellingen, zodat in beginsel een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster beschouwt het inreisverbod als een straf, hetgeen niet kan worden afgeleid uit de definitie ervan uit artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet: “de beslissing waarbij de toegang tot en het

verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samen- gaan met een beslissing tot verwijdering”.

3.8. Volgens verzoekster zou er bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening gehouden zijn met de specifieke omstandigheden van het geval. Er zou enkel verwezen worden naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en naar de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster beweert dat *“overige elementen door de verwerende partij niet in rekenschap (werden) gebracht”*, maar zij blijft volstrekt in gebreke toe te lichten welke specifieke elementen in casu een afwijking van de maximumduur van drie jaar zouden rechtvaardigen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, volstaat het feit dat slechts eenmaal eerder een bevel zou zijn gegeven om een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaar op te leggen. Bovendien merkt de Raad op dat in de beslissing enkel melding wordt gemaakt van het bevel van 5 november 2012, dat op 6 mei 2013 aan verzoekster werd betekend, terwijl zij eveneens reeds op 6 mei 2011 een bevel betekend kreeg ingevolge de beslissing van 8 april 2011 (zie punt 1.3). Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat elke redelijke verhouding zoek is. Inzoverre verzoekster zich zou beroepen op de specifieke omstandigheden die werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 januari 2014, merkt de Raad op dat deze aanvraag op 17 maart 2014 onontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.6-1.7).

3.9. In de bestreden beslissing wordt voorts aangestipt dat verzoekster nog geen stappen heeft ondernomen om het Schengengebied vrijwillig te verlaten. In tegenstelling tot wat zij beweert, blijkt uit het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf dat zij niet de intentie had om gevolg te geven aan de haar betekende verwijderingsbeslissing. Verzoekster toont trouwens niet aan waarom zij op het Belgisch grondgebied zou moeten vertoeven om het door haar ingeroepen gebrek aan legaal verblijf op te heffen. De Raad merkt op dat het indienen van een regularisatie-aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, slechts een verantwoording kan vormen voor het niet uitvoeren van een bevel indien er ‘buitengewone omstandigheden’ werden aangetoond en de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen te dezen niet het geval is (zie punt 1.7). Het pleit niet in verzoeksters voordeel dat zij getracht heeft om *“te remediëren aan haar illegale situatie in België”* zonder gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, kan verzoekster zich niet langer dienstig beroepen op de regularisatie-aanvraag en er kan niet worden ingezien hoe haar gedrag kan worden uitgelegd als een element in haar voordeel dat een invloed zou hebben op de duur van het inreisverbod. Het feit dat er tegen de beslissing naar aanleiding van de regularisatie-aanvraag bij de Raad beroep werd ingesteld, heeft geen invloed op de wettigheid van het thans bestreden inreisverbod.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en het besluit vertoont geen kennelijke wanverhouding met de motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is derhalve geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN